

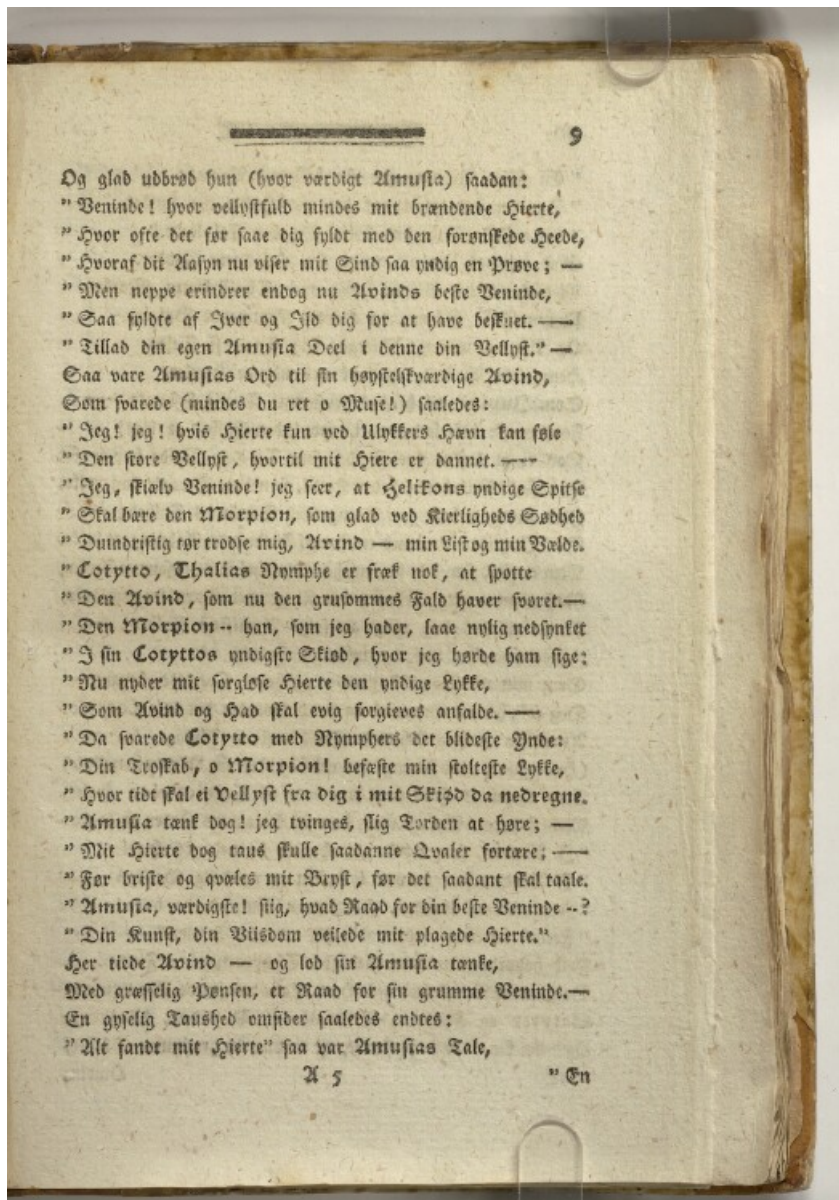
Titel: Morpionade. Et Helte-Digt. [herefter i håndskrift: Til Kongen. Da ieg har været saa uhældig at tryke et lidet Skrift kaldet Morpionade [...] – En henvendelse fra J.R. Thiele om fritagelse for bøde, med svarene fra magistraten ved Braem, Chr. Bruun, etc.]

Citation: "Morpionade. Et Helte-Digt. [herefter i håndskrift: Til Kongen. Da ieg har været saa uhældig at tryke et lidet Skrift kaldet Morpionade [...] – En henvendelse fra J.R. Thiele om fritagelse for bøde, med svarene fra magistraten ved Braem, Chr. Bruun, etc.]", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 25*, J.R. Thiele, 1774, s. 9. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_025-shoot-w2_025_015_p9_bZONE1551381/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 25

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

9

Og glad udbød hun (hvor værdigt Amusia) saadan:
" Veninde! hvor vellystfuld mindes mit brændende Hierte,
" Hvor ofte det før saae dig fyldt med den foranskede Heede,
" Hvoraf dit Nafn nu viser mit Sind saa yndig en Prøve; —
" Men neppe erindrer endog nu Avinds beste Veninde,
" Saa fyldte af Iver og Lid dig for at have beskuet. —
" Tillad din egen Amusia Deel i denne din Vellyst." —
Saa vare Amusias Ord til sin høystskjældige Avind,
Som svarede (mindes du ret o Muse!) saaledes:
" Jeg! jeg! hvis Hierte kun ved Ulykkes Havn kan føle
" Den store Vellyst, hvortil mit Hierte er dannet. —
" Jeg, skialt Veninde! jeg ser, at Helikons yndige Spitse
" Skal bære den Morpion, som glad ved Kierligheds Sædheb
" Dunderistig tør trodse mig, Avind — min List og min Valde.
" Cotyto, Thalias Nymph er stræk nok, at spotte
" Den Avind, som nu den grusommes Fald haver svoret. —
" Den Morpion — han, som jeg hader, laae nylig nedsynket
" I sin Cotyttos yndigste Skib, hvor jeg hørde ham sige:
" Nu nyder mit sorgløse Hierte den yndige Lykke,
" Som Avind og Had skal evig forgyttes anfælde. —
" Da svarede Cotyto med Nymphens det blideste Ynde:
" Din Trost, o Morpion! besætte min stolteste Lykke,
" Hvor tide skal ei Vellyst fra dig i mit Skib da nedregne.
" Amusia tank dog! jeg tvinges, sliq Torden at høre; —
" Mit Hierte dog taus skalle saadanne Qualer fortære; —
" For briste og gvaales mit Bryst, før det saadant skal taale.
" Amusia, værdigste! sig, hvad Raad for din beste Veninde —?
" Din Kunst, din Visdom vellede mit plagede Hierte."
Her tiede Avind — og lod sin Amusia tænke,
Med græffelig Pønsen, et Raad for sin grumme Veninde. —
En gyselig Tausshed omfiver saaledes endtes:
" Alle fandt mit Hierte" saa var Amusias Tale,
" En